

диахронического сопоставления с современным литературным языком – древнерусские и староукраинские тексты, просторечные и диалектные высказывания, отдельные явления других славянских языков.

Ключевые слова: архаизация, диахронический анализ, стилизация, структура слова, словообразование.

Melnychaiko V., Kryskiv M. Means of archaization in the novel «Ares' Sword» by Ivan Bilyk

The article deals with the linguistic means used by Ivan Bilyk in his novel "Ares' Sword" to give it a flavour of bygone times without violating the principle of text intelligibility to readers. The author uses historicisms, archaisms and their derivatives, including author's neologisms. The examples of antique stylization represent all levels of language structure (lexical, phonetic, morphemic, and grammatical levels), material for a diachronic comparison with the modern literary language (Old Russian and Old Ukrainian texts), vernacular and dialectal expressions, and separate phenomena of other Slavic languages.

Key words: archaization, stylization, diachronic analysis, word structure, word formation.

Статтю подано до редколегії 05.05.2017

Христина Петрина
(м. Івано-Франківськ)

УДК 81' 37:811.161.2

МЕТАФОРИЗАЦІЯ АЛЮЗІЙНИХ ВЛАСНИХ НАЗВ: ВТОРИННІ НОМІНАЦІЇ

У статті висвітлено актуальну проблему метафоричних переосмислень алюзійних найменувань з позицій когнітивної лінгвістики й теорії інтертекстуальності. Метафоризацію алюзійних власних назв розглянуто як явище їхньої вторинної номінації. Здійснено комплексний підхід до виокремлення принципів процесу метафоризації онімів і схарактеризовано твірні моделі актуалізації їхнього метафоричного значення в художньому тексті, запропоновано алгоритм їхньої ідентифікації. Проаналізовано контексти, у яких активізується метафоричне значення оніма. Виокремлено відмінності компаративного та метафоричного потенціалу алюзійних найменувань.

Ключові слова: алюзійне ім'я, метафора, вторинна номінація, мовна дійсність, текст, дискурс.

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку мовознавчих студій активно досліджують мовні засоби творення художності тексту, серед яких привертають увагу алюзійні назви. Особливе зацікавлення в науковців викликає транспозиція семантичного значення алюзійних онімів, активізація їхніх вторинних номінацій, передумовою яких може слугувати процес метафоризації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Метафоричний процес як лінгвістичне явище досліджували такі науковці, як Н. Арутюнова, М. Новикова, А. Вежбицька,

Дж. Лакофф, В. Москвін, О. Падучева, М. Блек. Проблема ометафоризування прецедентних назв висвітлена в працях Н. Арутюнової, Д. Гудкова, О. Нахімової, С. Перкас, однак питання метафоричного потенціалу алюзійних найменувань в українських художніх текстах залишається мало вивченим.

Мета дослідження передбачає аналіз вторинних семантичних номінацій алюзійних імен як процесу їхньої метафоризації та встановлення відмінностей між компаративним і метафоричним потенціалом алюзій. Реалізація поставленої мети передбачає вирішення таких **завдань**: схарактеризувати особливості алюзійних онімів як метафоричних структур; визначити принципи та способи процесу метафоризації алюзій-найменувань та проаналізувати їхню контекстну реалізацію.

Виклад основного матеріалу дослідження. Характерною ознакою сучасної лінгвістичної парадигми є антропоцентричність, що передбачає аналіз мовних явищ на когнітивному, культурологічному, психологічному, прагматичному тлі. Така переорієнтація поглядів наклала відбиток на вивчення художнього слова. У вербальній парадигмі моделювання художності значне місце відведено власним іменам. У складі тексту, який у категорійних ознаках і конституентній організації відповідає моделі Смісл – Текст [6], вони відбивають художньо-естетичні й смислові інтенції автора, наповнюють дискурс новими асоціативними зв'язностями й залежностями.

Положення про те, що тексти у своїй сукупності формують так звану «семіосферу» [8], дає підстави розглядати власні назви (ВН) як засоби інтертекстуальних зв'язків між культурами різночаспросторового виміру.

Оскільки оніми не лише відтворюють візуальні ознаки героя, його внутрішню сутність, окреслюють локус чи хронологічні межі, дії, але й слугують механізмом створення алюзійного смислу, то таку категорію найменувань кваліфікуємо як власну алюзійну назву (АВН). Відповідаючи контекстним вимогам, АВН природжують нові конотації, «мігрують» із однієї семантичної парадигми в іншу. Такі динамічні процеси впливають на іллокутивну силу тексту, зумовлюють семантичні перефігурації самого оніма, що, на нашу думку, і вказує на явище метафоризації.

Доцільність метафоричного відображення проблемної сутності алюзійного імені можна пояснити тим, що алюзії залучаються в текст не лише в прямому, а й у переносному значенні. Використання алюзійних найменувань у прямому сенсі передбачає створення художньої деталі, яка вносить додаткові прикмети в образи героїв [10, с. 91], алюзійні назви в переносному значенні функціонують як елементи смислопозначення художнього простору й передбачають переорієнтацію та зсув первинної семантики. Указуючи на метафорико-інтертекстові зв'язки, Д. Гудков характеризує прецедентні імена як такі, які, функціонуючи в конотативному значенні, становлять метафору чи порівняння й слугують засобом уподібнення або протиставлення об'єктів [5, с. 84].

Контраверсійним залишається питання щодо існування прецедентних метафоричних імен як самостійної категорії. О. Ярема в системі функційного навантаження АВН виокремлює функцію метафоричного перенесення, однак не розглядає їх як окремі автономно існуючі метафоричні структури [11, с. 10]. І. Гальперін зазначав, що алюзійні назви в позиції метафоричних одиниць можуть бути реалізовані лише в контексті [3, с. 126], отож розглядаємо їх як похідне явище, адже такий тип найменувань є вербально-смисловим утворенням АВН і контекстних елементів, яке виникає внаслідок їхньої взаємодії. Керуючись теорією прецедентності, у межах якої виокремлено денотативне (неметафоричне)

й конотативне (метафоричне) смислове наповнення імен [9, с. 57], а конотативне значення схарактеризовано як семантичну модифікацію предметно-понятійних полів, можна констатувати, що метафоричний потенціал алюзійних назв виявляється з припиненням номінативної функції. Первинна номінація переходить у постпозицію, й алюзійне ім'я набуває здатності відбивати інші смислові парадигми, тобто активується в позиції вторинної номінації (здобуває додаткове конотативне значення).

Не всі мовознавці визнають метафоричну позицію прецедентних імен як таку. Скажімо, Н. Арутюнова схильна уважати, що «псевдоідентифікація в межах одного класу не створює метафори. Назвати товстуна Фальстафом, а ревнивця Отелло, не означає вдатися до метафори» [1, с. 20]. Очевидно, дослідниця вказує лише на компаративний потенціал прецедентних назв. Однак, якщо розглядати алюзійне ім'я з позицій когнітивної лінгвістики як відкрити, динамічно-смислову структуру, полівалентність якої зумовлена перерозподілом семних показників та диференційними ознаками, то чи доцільно визначати таке переструктурування, що має наслідком прирощення нетрадиційних, семантично суперечливих, підсилених асоціативними одиницями значень, «чистим» порівнянням. З цього приводу А. Вежбицька зазначає, що відмінність між метафорою та зіставленням зумовлена внутрішніми процесами, які відбуваються в їхніх глибинних структурах [2]. Порівняльна властивість АВН не передбачає відтворення нових, повних у своїй інформативності об'єктів, а лише підсилює й увиразнює диференційними ознаками кваліфікацію вже наявних образів, тобто характеризується референційною віднесеністю до наявного поняття, тоді як їхня метафоричність полягає у формуванні інших значенневих інваріантів, смислопозначень (нерідко в повноті їхньої семантичної суперечливості, неоднозначності та неузгодженості), що виникають за рахунок нового, актуального (набутого внаслідок зв'язків *алюзійне ім'я ↔ контекст*) поняття.

Характерно, що процес актуалізації оніма як метафоричної структури визначається властивими йому чинниками. Твердження, що метафора відкидає належність об'єкта до того класу, у який він входить, і постулює залучення його в ту категорію, до якої він не може бути віднесений на раціональній основі [1, с. 75], дає підстави виокремити принцип категорійної транспозиції як один із принципів процесу метафоризації АВН. За таких умов відбувається процес семного перерозподілу (семантична транспозиція). Якщо категорійний зсув можна розглядати як довільне явище, то переструктурування сем постає необхідною підставою метафоризації алюзійної назви й передбачає позиційні трансформації основних сем (ядро-периферія / периферія-ядро) та прирощення конотативних семних показників (актуальних сем (доповнених асоціативними елементами)), унаслідок чого й виникає вторинна номінація оніма.

Схарактеризуємо особливості функціонування алюзійного імені як метафоричної та компаративної конструкції в художніх текстах. Порівняємо, зокрема (1) *Ви як Самсон мусите зняти ворота й понести їх* (В. Демонтович); (2)... *А розум спав, довірливий Самсон* (Л. Костенко). У межах обох контекстів основне смислове навантаження виконує алюзійне ім'я *Самсон*. У висловленні (1) констатовано компаративний потенціал алюзії. За умови залучення порівняльного сполучника *як* сила героя зрівнюється із міццю Самсона: *Ви як Самсон*. Принципи категорійного зсуву та семного перерозподілу перебувають у пасивній позиції, заміщення архісеми й переструктурування периферійних компонентів не передбачено. Ураховуючи, що інтенсивність процесу метафоризації може бути посилена зв'язками імені з контекстними елементами, зазначаємо, що контекстний компонент,

вербалізований у предикативній конструкції *зняти ворота*, не позиціонує себе як метафоризувальна одиниця, а постає як зіставна, семи якої «*засвідчувати могутність*», «*бути сильним*», «*міць*» дорівнюють силу чоловіка до рівня Самсона, що й засвідчує компаративний потенціал імені.

У висловленні (2) спостерігаємо явище вторинної номінації оніма на тлі метафоричних процесів. Наявність актуальної в межах контексту пропозиції *Розум – Самсон* дає підстави стверджувати про активацію принципу категорійної транспозиції: онім пере kwalіфіковано із категорії жива істота (людина) в категорію абстрактного поняття – розум (відображеного в тексті як сукупність аналітичних та пізнавальних здібностей), що зумовлює заміщення архісеми «*сильний чоловік*» на актуальну сему «*пізнання*». Аналізуючи вихідне (текст-джерело) та похідне (текст-реципієнт) значення АВН, можемо констатувати переструктурування периферійних сем «*наївний*», «*необачний*» у зону ядра актуалізованого образу, унаслідок залучення епітета *довірливий*, який функціонує як суб'єктивно-оцінний елемент і вносить новий метафорично переосмислений імпліцитний смисл у дихотомію Розум / Самсон. Компаративний процес перетворення алюзійного оніма не передбачає смислової переструктуризації, а саме ім'я слугує засобом посилення та увиразнення образу, тобто функціонує як одновалентне, не нашаровуючи додаткових конотацій, тоді як в основі метафоризації найменування лежать семантичні модифікації, що відбивають зміни його первинного значення й передбачають уживання в невласливому для нього сенсі. Зазначимо, що такі інноваційні смисли виникають за певними схемами. Ураховуючи в структурі імен наявність диференційних та атрибутивних компонентів [9, с. 57–58], виокремимо моделі формування метафоричного значення алюзійних імен:

Модель 1: Заміщення архісеми актуальною семою – збереження диференційних сем – доповнення асоціативними семами;

Модель 2: Порівняльне заперечення: збереження / заміщення архісеми – часткове атрофування диференційних сем (передбачає імпліцитне порівняння і водночас його заперечення асоціативними семами);

Модель 3: Актуалізація асоціативних сем – переструктурування диференційних компонентів.

Розглянемо особливості функціонування виокремлених моделей у текстах українського художнього дискурсу:

Модель 1: *Та небагато живих залишилося в селі: колгоспні грабарі виїздили возами, завертали до дворів, підбирали трупи, вивозили за село й скидали там до виритих ям... Іспитала Зореслава: – Хто ж були оті люди, які такий содом чинили?* (Р. Іванчук). Значення алюзійного найменування *содом* визначається в схарактеризуванні ситуації, яка бачиться як безлад, хаос, що дає змогу простежити актуалізацію принципу категорійного зсуву (*Содом (місто)* → *содом (ситуація, подія)*). На семантичному рівні метафоризація алюзійного оніма відтворена заміщенням архісеми «*місто*» актуальною семою «*подія*» та збереженням диференційних ознак «*страх*», «*розпуста*», «*хаос*» в зоні ядра. Сміслові межі вторинної номінації алюзійного найменування розширено через залучення предиката *вбивати* із семними показниками «*наруга*», «*кров*», «*смерть*», «*біль*», що експресивно увиразнює експлікацію оніма в ситуативному значенні.

Переосмислення імені внаслідок метафоризації за моделлю 1 спостерігаємо в тексті: *З цих причин Остап Бендер, прототип колишніх одеських дотепників, – продовжив він, – лише вдала вигадка, хоч і здібних письменників. Тоді як Швейк – органічний вияв душі народу, його*

непідробний образ (Л. Тендюк). Метафоричне переосмислення алюзії **Швейк** відбувається водночас з активацією принципу категорійного зсуву. У межах вихідного значення онім функціонує в категорії жива істота, людина, тоді як похідне значення імені відбито у категорії абстрактних понять: **Швейк – почуття народу**, що зумовлює заміщення архісеми «солдат» актуальною семою «відчуття». Збереження диференційних семних показників «веселість», «нерозсудливість», «байдужість», «кумедність» власне й дозволяють, зобразити настрої людей крізь призму почуттів солдата Швейка.

За моделлю цього типу спостерігаємо метафоричні перефігурації назви **Вавилон** у тексті *На південну Африку випав сніг. У Таїланді помер леопард від пташиного грипу. У Колумбії вкрали єпископа. Сюрреалістичний Вавилон сучасного світу* (Л. Костенко). Процес метафоризації, крім заміни архісеми «місто» актуальною семою «світ», передбачає виникнення та прирощення асоціативних сем «безглуздість», «несумісність», «ілюзорність», «алогічність», унаслідок функціонування компонента прикметникового типу *сюрреалістичний*.

Модель 2: *Джувльєтта хутірська... В сім'ї вона не пручатиметься* (Л. Дашвар). Заміщення архісеми відсутнє. Архісема вихідного значення – «дівчина», похідного – «дівчина». Принцип категорійного зсуву позиціонується як пасивний. Автор прагне порівняти героїню із Джульєттою, указати на їхню схожість. Онім реалізує компаративний потенціал, однак функціонування алюзійного імені в конструкції *Джувльєтта хутірська* дає підстави говорити про процес метафоризації, оскільки відбувається прирощення нового, алогічного за семантичною сполучуваністю смислу. Прикметник *хутірський*, вибудовуючи смислові дескриптиви «*простакуватий*», «*провінційний*», «*грубий*», «*сумирний*», атрофує диференційні компоненти вихідного значення оніма «*манірна*», «*витончена*», «*ніжна*», «*багата*», зберігаючи при цьому семний показник «*закохана*». Епітет *хутірська* функціонує як заперечення, вказуючи на відмінності дівчини й Джульєтти, що й постає передумовою метафоричних перетворень.

Переосмислення на тлі фактивного заперечення відбиває текст *Парад дешевих Афродит тебе не скине із царіці, ти не балетна танцівниця...* (М. Матіос). Метафоричне вживання імені можна пояснити його взаємодією з компонентом *дешевий*, що має наслідком переміщення диференційних сем «*унікальність*», «*піднесеність*», «*божественність*» у постпозицію та збереження семи «*краса*» як активного смислового показника. Отже, епітет функціонує як метафоризувальний компонент, що експлікує вторинне значення алюзійного імені: *Афродита – дешева краса, буденність*. Простежуємо, що метафоризація такого типу поєднує хибне й істинне, і «так» і «ні», а заперечувальний компонент посилює значення оніма [7, с. 29].

Модель 3: *...Вогні на обрії – солодка ілюзія, та й годі, куди б він не потратив, він буде самотній, самотній серед людей, бо всюди відчуватиме себе велетом на тлі юрми, Гуллівером духу серед ліліпутів...* (В. Дрозд). Онім *Гуллівер* постає як метафоричне відображення почуттів, що передбачає актуалізацію периферійних сем «*самотність*», «*відчуженість*», «*туга*», «*біль*» та атрофування таких диференційних сем, як «*велетень*», «*високий чоловік*».

За такою самою схемою простежуємо метафоризацію алюзійної назви *Аїд* у тексті *Любов між рідними сильна в розлуці. Варто ж переїхати ближче, у столицю, і знайомі щезають у млі. Це дало підстави Якову думати про Київ як про Аїд, уражений випарами амнезії* (Л. Дереша). Відомо, що Аїд – це 1) давньогрецький бог підземного світу,

володар царства тіней померлих; 2) підземне царство бога Аїда, куди потрапляють померлі [САМ, с. 15]. У межах контексту можемо вичленувати пропозицію *Аїд – Київ*, яку активовано залученням сполучника *як*. Перехід алюзійної назви з однієї значеннєвої категорії в іншу: *Аїд (царство мертвих) – Аїд (місто, столиця)* зумовлює семантичну перекваліфікацію імені, що пояснюється заміною архісеми «*царство мертвих*», «*підземний світ*» актуальною семою «*місто*». Предикативна конструкція *знайомі щезають* активує низку периферійних сем оніма «*самотність*», «*відчуженість*», «*швидкоплинність часу*» й зумовлює атрофування диференційних ознак «*морок*», «*страх*», «*відсутність життя*».

Висновки дослідження. Отже, окрім виконання безпосередньої номінативно-характеризувальної функції кваліфікації героїв, персонажів, АВН виступають елементами творення образності та смислового збагачення тексту. Властивим для алюзійних назв є часткова або повна втрата зв'язку зі своїм первинним референтом [3, с. 140], а також набуття нових конотацій, що бачиться як їхнє метафоричне переосмислення й може бути відображене в такому алгоритмі: ім'я, його семантичне наповнення (відповідно до першоджерела) → зреалізованість у тексті: зв'язок із текстуальними елементами → переорієнтація первинного значення / метафоричний процес → вторинна номінація. Процес переходу онімів у вторинну номінацію залежить від його функціонування в тексті: метафоричне (позатрадиційне слововживання) чи компаративне (увираження, підсилення експресії). **Перспективою** подальших досліджень вважаємо вивчення метафори як формально-смислового механізму створення контекстуальних алюзій.

ЛІТЕРАТУРА

1. Арутюнова Н. Д. Язык и мир человека / Н. Д. Арутюнова. – 2-е изд., испр. – Москва : «Языки русской культуры», 1999. – IV, 896 с.
2. Вежбицкая А. Сравнение – градация – метафора / А. Вежбицкая : [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.studfiles.ru/preview/1715187/page:14/>
3. Гальперин И. Р. Очерки по стилистике английского языка / И. Р. Гальперин. – Москва : Изд-во лит. на иностр. яз., 1958. – 460 с.
4. Гальперин И. Р. Текст как объект лингвистического исследования / И. Р. Гальперин. – 5-е изд., стереотипное. – Москва : КомКнига, 2007. – 144 с.
5. Гудков Д. Б. Прецедентное имя и проблемы прецедентности / Д. Б. Гудков. – Москва : Изд-во МГУ, 1999. – 149 с.
6. Кононенко В. І. Смыслові конотації у структурі тексту/ В. І. Кононенко : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.library.univ.kiev.ua>
7. Лакофф Дж. Метафоры, которыми мы живем / Дж. Лакофф, М. Джонсон; пер. с англ. – Москва : Единориал УРСС, 2004. – 256 с.
8. Мислива В. М. Інтертекстуальність у творчості Оксани Забужко / В. М. Мислива : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://www.researchgate.net/publication/277115262_Intertekstualnist_imen_u_tvorcosti_Oksani_Zabuzko
9. Нахимова Е. А. Прецедентные имена в массовой коммуникации [Текст] : монография / Е. А. Нахимова; ГОУ ВПО «Урал. гос. пед. ун-т»; И-т социального образования. – Екатеринбург, 2007. – 207 с.
10. Перкас С. В. Имена собственные и нарицательные в словаре художественного текста / С. В. Перкас // Материалы к серии «Народы и культуры». – Вып. 25. Ономастика, ч.1. Имя и культура. – Москва, 1993. – С. 141–143.

11. Ярема О. Б. Аллюзія в текстах британської художньої літератури: лінгво-статистичний аспект (на матеріалі творів модерністів) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : 10.02.01 «Українська мова» / О. Б. Ярема. – Запоріжжя, 2016. – 16 с.

СЛОВНИКИ

САМ – Словник античної міфології / Укл. І. Я. Козовик, О. Д. Пономарів. – 2-е вид. – Київ : Наук. думка, 1989. – 240 с.

Петрына К. Метафоризация аллюзивных собственных наименований: вторичные номинации

Статья посвящается актуальной проблеме метафорических переосмыслений аллюзивных наименований с позиций когнитивной лингвистики и теории интертекстуальности. Метафоризация аллюзивных собственных имён рассмотрена как явление их вторичной номинации. Осуществлен комплексный подход к выделению принципов процесса метафоризации онимов и охарактеризованы образующие модели актуализации их метафорического значения в художественном тексте, предложен алгоритм их идентификации. Проанализированы контексты, в которых активизируется метафорическое значение онима. Выделены различия между компаративным и метафорическим потенциалом аллюзивных наименований.

Ключевые слова: аллюзивное имя, метафора, вторичная номинация, языковая действительность, текст, дискурс.

Petryna Kh. Metaphorization of allusive proper names: secondary nominations

Ukrainian modern artistic discourse is characterized by the use of non-traditional means of artistic reality modelling that is reflected in the complex superstructures verbalized in narrative forms and with the help of intertextual persuasions. Such an intercultural paradigm finds its realization within allusion that is involved in text by keyword phrases – often with metaphorical character. In the verbal palette of artistic modeling an important role is given to proper names.

The purpose is to explore the ways and processes of metaphorical potential of appellatives and to highlight the differences between comparative and metaphorical potential of allusive names. The article deals with the actual problem of metaphorical rethinking of allusive names from the position of the cognitive linguistics and the intertextuality theory.

Expediency of metaphorical reflection of allusive name problematic nature can be explained by the fact that allusions are involved in the text not only literally but figuratively. The literally usage of allusive names provides the creation of artistic details, that give additional characteristics to characters, while allusive names in the figurative sense function as marking sense elements of artistic space and of linguistic reality and provide reorientation and shift of the primary semantics. We denote this process as metaphorization of allusive names. Metaphorization of allusive proper names is considered as a phenomenon of secondary nomination.

Characteristically, the process of actualization of a proper name as a metaphorical structure is determined by its own principles. To these principles we include: 1) the principle of categorical transposition (characterized by the transition from one conceptual category to another) and the principle of seme redistribution (involves archiseme change, positional transformation of denotative semes (core-periphery / periphery-core) and augment of connotative seme's-indicators (actual semes (often supplemented by associative elements)), as a result, we have a secondary nomination of a proper name.

So, we can come to the conclusion, that the metaphorical nature of allusive proper name is determined by the following processes: 1) the metaphorical models are one of the means of material construction of allusive units; 2) a high degree of metaphor's associativity and metaphorical meanings of elements reflect the conceptual sphere of allusive names. Under such conditions, metaphorical structures serve as verbal and semantic means of allusive inclusions implementation.

Key words: *allusive name, metaphor, secondary nomination, linguistic reality, text, discourse.*

Статтю подано до редколегії 04.05.2017

Юрій Рожков
(м. Київ)

УДК 431.65

ОСОБЛИВОСТІ ВЕТЕРИНАРНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ ТА ЇЇ КЛАСИФІКАЦІЯ

У статті висвітлено наявні в науці підходи до класифікацій ветеринарної термінології. Виділено класифікації ветеринарної термінології залежно від: сфери вживання; поширеності вживання в мові; сфери поширення термінів у ветеринарній науці й практиці; галузевої належності; ступеня однозначності; ступеня точності відображення поняття; часу використання; наявності дефініції; зв'язку терміна з контекстом; джерела виникнення; складу ветеринарного терміна.

Ключові слова: *ветеринарний термін, ветеринарна термінологія, загальноживані терміни, спеціальні неветеринарні терміни, спеціальні ветеринарні терміни.*

Актуальність дослідження. Очевидно, що в науці існує величезна кількість праць, присвячених дослідженню понять «термін» та «термінологія», проте в них недостатньо окреслена різниця між цими двома поняттями; також потребує доопрацювання класифікація ветеринарної лексики.

Мета дослідження – виявити особливості класифікації ветеринарної лексики, окреслити різницю між поняттями «термін» та «термінологія».

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Особливості класифікації ветеринарної лексики в останні десятиліття інтенсивно розробляли на матеріалі різних мов і вітчизняні мовознавці (В. Гриньов, С. Даниленко, Л. Шелов, О. Симоненко та ін), і зарубіжні лінгвісти (E. Andrews, V. Antia, K. Baakes, L. Bauer, R. Beaugrande, J. Draskau, F. George).

Виклад основного матеріалу. Не кожне спеціальне слово – термін, і не кожному сукупності спеціальних слів можна назвати термінологією. На нашу думку, термін, на відміну від інших слів, поєднує в собі обидві функції, причому дефінітивна виступає обов'язковою при розпізнанні терміна. Вона викликає до дії ще й когнітивну функцію, тому що термін зазвичай виступає як репрезентант певної наукової теорії. Акумуляція цих функцій диктує певні умови семантичній структурі номена та його функціонуванню. Дефінітивна функція вимагає однозначності термінологічної назви, про що йдеться в більшості праць учених, хоча деякі дослідники допускають полісемію терміна. Варто